

Groparul

George Coșbuc

El cântă, să-i treacă din vreme, săpând,
Și lucru mai spornic să-i pară,
Și galbene oase le-aruncă pe rând
Din groapă pe lutul de-afară;
De câte ori însă aruncă vrun os,
Găsește vreo glumă și-o vorbă pe dos
Să râdă de bieteale oase.

O hârcă el scoate din negrul pământ,
Dar, nearuncând-o bine,
Ea cade de-afară de-a dura-n mormânt,
- „Ce-i, hârco? E tartoru-n tine?
De-ți place șederea cu viii la sfat,
Haide, vino vreodată-n plimbare prin sat!”
Iar hârca răspunse: - „La noapte!”

Groparul se nălță deodată-nlemnit
Și-i pierde răsuflatu-n gură.
Se uită. Nu-i nimeni. Dar cine-a vorbit?
Căci limpezi cuvintele fură:
„La noapte!” Rostite puternic și rar -
Și-așa fioroase și reci i se par
Și sapa, și lutul, și groapa.

El lasă lopata și sapa-n mormânt
Și lucrul negata și-l lasă.
La nimeni pe cale nu spune-un cuvânt,
Nu spune nevestei acasă.
El pleacă-ntr-o parte, se-ntoarce înapoi;
Și scapătă ziua, se-ntunec apoi,
Și-i noapte, și-n pat el așteaptă.

Alunecă ușa deodată-n țâțâni
Și-n prag un schelet se ivește.
Îi scapără ochii, și mișcă din mâini,
Și capul îi cade și-i crește.
Iar oasele-i toate, mișcându-se rar,
Pe unde se-ncheie mai mucede par
Și sună ca sloii de gheață.

- „E frig în morminte, dar tu ne-ai iubit
Și-ai zis să te caut odată.
Ce bine-i cu viii și iat-am venit,

Căci morții au vorbă jurată!”
Groparul întinde, de groază cuprins,
O mână spre oase, dar brațul întins
Se-ncurcă prin recile oase.

El țipă, se scoală, și repede-acum
Luând într-o mână toporul,
Împinge scheletul din casă pe drum
Și trage pe ușă zăvorul.
Iar mortul de-afară: - „Nebune ce ești!
Pe unul cel singur degeaba-l gonești,
Că mii eu chema-voi cu mine!”

Trezită de țipet, din pat a sărit
Și-aprinse un opaiț nevasta.
- „Feritu-ne-a Sfântul și nu ne-a ferit!”
Ce vorbă ciudată fu asta?
Își vede bărbatul cu ochii-ncrunțați,
Stând strajă la ușă și-n pumnii-ncleștați,
Gătit de lovire toporul.

Îl strigă pe nume. Se uită-napoi
Spre strigăt și lasă să-i cadă
Toporul din mână, și-n tremur apoi
În colț el se strânge grămadă.
Ca unul ce-așteaptă cu groază, stă-n loc -
Atunci, la fereastră, deodată poc, poc,
S-aude o bătaie de-afară.

Sunt mulți, sunt o sută, și alții-s pe drum,
Vin miile-acum să s-adune!
El joc își bătuse de dânsii, și-acum
Puternicii vin să-și răzbune!
Spre sunet se-ntoarce groparul, grăbit,
Îl vede, tresare, clipește-aiurit
Și mort el rămâne grămadă.